

Farah Hafez legde haar halsketting met de verzilverde hanger zorgvuldig naast haar drie zilveren ringen en de zwartleren armband. Ze keek in de helblauwe ogen van haar naakte spiegelbeeld en streek met haar vingers over de vele kleine littekentjes op haar armen, haar borsten en haar buik. Ze had ze ooit zelf in haar karamelkleurige lichaam gekerfd, in een sluimerend besef dat liefde nooit zonder pijn kon bestaan.

In beweging komen nu: het gitzwarte haar dat in krullende strengen tot ver over de schouders valt omhooghalen en samenbinden tot een strakke knot.

Daarna de wijde zwartsatijnen broek aantrekken en rond de heupen vastsjorren. De handen in de breed uitgesneden mouwen van de jas steken en die daarna met de rode satijnen sjerp dichtbinden, zodanig dat beide stukken over de linkerheup vallen.

Farah Hafez keek opnieuw naar zichzelf, zoals ze daar nu stond in haar vechttenuue. Hoewel er alleen een ragfijn laagje textiel tussen haar en de buitenwereld zat, had ze een denkbeeldig pantser om zich heen opgetrokken. Een onzichtbare maar ondoordringbare maliënkolder. Ze ademde diep in, sloot haar ogen en probeerde het gejuich te negeren dat in onregelmatige golven vanuit de oude Carré-theaterzaal via de catacomben tot in haar kleedkamer doordrong.

Ze zakte lichtjes door haar knieën en begon aan de opwarmingsoefeningen die ze ooit van haar vader had geleerd. Al snel hoorde ze alleen nog haar eigen ademhaling. Ze was weer vijf en stond opnieuw in de ommuurde tuin achter haar ouderlijk huis, onder de oude appelboom in Wazir-Akbar-Khan, de rijke wijk van Kabul. Naast haar vader in zijn hagelwitte overhemd en de handgemaakte linnen broek. Hij telde hardop in de voor haar onbegrijpelijke taal die hijzelf als kleine jongen van zijn Indonesische kindermisje had geleerd: ‘*Satu, dua, tiga...*’

Nu fluisterde Farah dezelfde woorden in de Amsterdamse kleedkamer van een oud circusgebouw op houten palen. Dezelfde woorden na elke ademstoot: ‘*Satu, dua, tiga.*’

Op dat moment zwaaide de deur open en zag ze het silhouet van haar trainer.

De donkere stem van de zaalspreker die het gevecht aankondigde, galmde naar binnen. Ze liep door de smalle gangen in de richting van de grote zaal en ving flarden op van de aankondiging.

‘Farah Hafez! Een wraakengel met het lijf en de kracht van een oriëntaalse tijgerin!’

Oriëntaals? Ze was al sinds haar tiende in Nederland. En hoewel ze overduidelijk een Afghaans hart had, beschouwde ze zichzelf in alle mogelijke opzichten als een Nederlandse.

Met knipperende ogen stapte ze het helwitte licht van de volgschijn in, en liep de trap op naar de verhoogde mat. Haar tegenstandster aan de andere kant, een witharige Russin, zag eruit als een aasgier. Kil en meedogenloos. Farah speurde bij haar tevergeefs naar tekenen van respect. Even voelde Farah verwarring. Ze deed dit gala omdat ze zielsveel van deze vechtsport hield. Het was naast de journalistiek het belangrijkste ijkpunt in haar leven. Pencak silat, de edele krijgskunst uit de Indische Archipel. Haar vader had het haar geleerd, en alleen al om die reden zou ze deze tak van sport haar hele leven blijven beoefenen. Het was een levenslang verbond. Maar het was ook een manier van leven. Een voortdurende mentale en geestelijke ontwikkeling met een positieve intentie en een humane toewijding.

Ze sloot haar ogen en keerde nog één keer terug naar de stilte waarin ze zich had voorbereid. Haar vader stond weer naast haar. Terug uit de dood. Hij sprak met de kalme stem van een geest die zich nergens meer druk om behoefde te maken.

‘Weet je nog wat je deed toen je de angst voor het eerst voelde?’

Ze wist het.

‘Je moet de angst voelen om erdoorheen te kunnen gaan.’

Ze nam haar beginpositie in, op een paar centimeter afstand van haar tegenstandster. Haar rechterhand geopend en naar voren gericht als in een bevroren slagbeweging tegen een denkbeeldige muur. De Russin stond in spiegelbeeld.

Farah voelde de elektrische lading toen hun handpalmen elkaar bijna raakten.

Ze wist dat ze met kracht alleen geen schijn van kans maakte tegen deze vrouw.

Ze moest behendig en snel zijn.

Toen de startkreet van de scheidsrechter klonk, reageerde ze een fractie te laat. De Russin greep haar linkerarm en duwde haar met volle kracht naar achteren. Ze voelde meteen hoe de angst haar weer verlamde. Ineens had ze twee tegenstanders: haar aanvalster én zichzelf. Ze zou als bamboe moeten zijn dat meeboog en hard terugslieg. Geen strakgespannen snaar die bij de eerste de beste beweging al op breken stond. Ze moest richten. Ademen. Nadenken.

Uit haar linkerooghoek zag Farah een slagstoot op zich afkomen. Ze ving hem op en zette haar tegenstandster vast met een armklem. Sjorrend en aan elkaar trekkend draaiden ze over de mat. Plotseling greep de Russin naar Farahs hoofd en begon aan haar lange haar te trekken. Terwijl tranen van pijn uit haar ogen spatten, trapt ze met haar rechterscheenbeen de Russin in de rug, maakte een scharende beweging waardoor ze haar tegenstandster op haar rug wist te gooien en zette de uitgestrekte hand van de vrouw klem tegen haar borst. De Russin lag onder haar, gevangen in een armklem.

Plotseling voelde ze een brandende pijn in haar linkerkuit. Haar tegenstandster had haar tanden er vol in gezet. De pijn schoot razendsnel door Farahs lichaam, maar in plaats van los te laten trok ze nog harder aan de arm, waardoor de klem nog steviger werd.

Een tijdlang lagen ze daar, de Russin gevangen in een armklem met Farah vastberaden boven op haar en gillend van de pijn, totdat de scheidsrechter met vlakke hand op hun strakgespannen lichamen sloeg.

'Berhenti, berhenti!' Stop, stop!

Ze liet de klem los, stond wankel op terwijl ze langs haar kuit streek, en zag daarna de bloedvegen in de palm van haar hand. Ze keek in de samengeknepen ogen van de Russin en voelde plotseling hoe een kracht die ze niet kon controleren bezit van haar nam. Dit waren de momenten waar ze het meest voor vreesde. Iets of iemand maakte zich meester van haar en liet haar dingen doen die buiten haar macht lagen.

Voor ze het wist, mikte Farah met een rechtse directe op de kin van haar tegenstandster. Ze beukte links op haar ribben en liet haar ten slotte met een rechtse trap naar voren met haar volle gewicht achterwaarts over de mat zwaaien. De Russin viel als een lappenpop neer.

Heel in de verte hoorde ze iemand haar naam roepen. Ze keek om. Haar trainer was achter haar op de mat gesprongen. De paniek was in zijn ogen te lezen.

Toen ze zich weer omdraaide, zag ze dat de scheidsrechter en de verzorger zich over het lichaam van de Russin bogen, die bewegingloos was blijven liggen.

Het was doodstil in de zaal.

2

Het helblauwe alarmlicht op het dak van de ambulance weerkaatste bijna fluorescerend tegen de regendruppels die op de voorruit sloegen. Ondanks het feit dat de ruitenwissers als bezetenen tekeergingen, bleef het zicht op de onverlichte bosweg slecht, maar Daniëlle Bernson vertrouwde blind op de vaardigheden van haar chauffeur, die voortdurend contact bleef houden met de meldkamer omdat niet duidelijk was waar het slachtoffer lag.

Het ging om een kind. De melder had geen exacte locatie aangegeven.

In de zijspiegel zag Daniëlle een politiewagen met alarmlicht snel dichterbij komen. Toen ze weer voor zich uit keek, slaakte ze een gil. Amper vijftig meter voor hen lag een bewegingloos hoopje mens op de weg. De chauffeur, die pompend was gaan remmen, zette de ambulance van het Mobiel Medisch Team vlak voor het lichaam dwars op de weg. Daniëlle schoot onmiddellijk met haar blauwe koffer en de beademingsballon naar buiten, de regen in.

Het was een meisje. Ze lag met haar buik op het natte asfalt. Haar hoofd was zijdelings tegen de grond geslagen, haar rechterarm lag in een onnatuurlijke hoek geknakt. De linkerarm lag roerloos naast haar lichaam en haar rechterbeen lag in een bizar af-

wijkende stand, alsof het niets meer met de rest van het lichaam te maken wilde hebben.

Daniëlle knielde neer, pakte het hoofd en de nek van het meisje voorzichtig vast en samen met de toegesnelde chauffeur draaide ze haar heel langzaam om.

Ze fixeerde de nek van het meisje met een nekkraag. Aan de donkerbruine huid en het gitzwarte haar te zien leek het een oosters kind. Scherpe kohlranden rondom haar ogen, en de vuurrode lippenstift was in vette vegen rondom haar mond uitgelopen. Het meisje droeg een paars geborduurd gewaad alsof ze net van een traditioneel feest kwam. En ze was behangen met sieraden: ze zaten in haar oren, om haar hals, haar polsen, zelfs aan haar enkels. Sieraden beslagen met kleine koperen belletjes die bij de geringste beweging al dof rinkelden.

De ogen van het kind waren gesloten. Het enige teken van leven was haar gejaagde ademhaling. Daniëlle wreef de door het geronnen bloed kleverig geworden haarlokken weg van de hoofdwond en begon haar zuurstof te geven.

Achter hen manoeuvreerde een politiewagen behendig langs de rechterkant van de weg, waarna hij op ruime afstand en met rondtollende alarmlichten ook dwars op de weg ging staan. Ondertussen hoorde Daniëlle de gierende remmen van een wagen die achter de ambulance tot stilstand kwam. Daarna een autoportier dat werd geopend en weer dichtgeslagen, gevolgd door snelle voetstappen. Seconden later hurkte een wat oudere, Marokkaans ogende man tegenover haar neer.

‘Niet zo dichtbij! Ik heb ruimte nodig,’ zei ze geërgerd. Toen ze opkeek, zag ze de afschuif op het gezicht van de man.

‘Marouan Diba, recherche,’ zei hij zonder haar aan te kijken. ‘Zijn er getuigen?’

‘Niemand. Ze lag hier helemaal alleen.’ Een tweede rechercheur had een paraplu opengeklapt en hield die boven Daniëlle terwijl hij haar bijscheen met een zaklamp.

Het meisje begon al blauw rond de lippen te worden. Daniëlle pakte de stethoscoop en luisterde beurtelings aan weerszijden van haar borst. Aan de rechterkant hoorde ze ademgeruis, aan de linkerkant hoorde ze niets.

‘Klaplong met spanningscomponent.’

Ze wist dat dit zwaargewonde kind op het punt stond te sterven. Door de impact van de aanrijding leken een aantal ribben gebroken en de te hoog opgelopen druk in de borstholte zorgde ervoor dat het hart het bloed niet meer goed kon rondpompen. Ze pakte haar dikste infuusnaald uit de koffer en plaatste die in de tweede tussenribruimte van het meisje, schoof de canule eroverheen, trok de naald er voorzichtig weer uit en hoorde vervolgens het sissende geluid van de spanning die uit de long ontsnapte. Het leek alsof er een ballon leegliep.

De rechercheur vloekte, maar het was kennelijk een manier om zijn opluchting te laten blijken. Daniëlle negeerde het. ‘Ze moet met haar hoofd een enorme smak gemaakt hebben. Waarschijnlijk eerst tegen de voorruit en daarna tegen het asfalt,’ zei ze. ‘Ze heeft op z’n minst een zware hersenschudding.’

‘En op z’n ergst?’ vroeg de rechercheur.

‘Een aantal inwendige bloedingen,’ antwoordde ze terwijl ze de ademhaling van het meisje checkte. Meteen daarna gaf ze haar assistente opdracht een infuussysteem klaar te maken. Ze keek naar de vreemde stand van het linkerbovenbeen. Er stak een stuk bot uit, zag ze nu. Het been zelf werd snel dikker.

Behoedzaam betastte ze het bekken van het meisje en ze schrok toen ze voelde dat er beweging in zat. ‘Ze heeft waarschijnlijk ook een gebroken bekken. Dat betekent dat ze van binnenuit doodbloedt.’

Ze haalde de schaar uit haar kit en begon de kleding van het meisje bij haar bekken weg te knippen zodat ze de breuk beter kon beoordelen. Al snel zag ze dat het meisje geen onderkleding droeg.

En dat het een jongetje was.

De rechercheur zag het ook en begon weer te vloeken. Hij stond op en liep weg. Daniëlle pakte de bekkenband aan van de assistente, en samen schoven ze die om het bekken van het jongetje.

‘Botnaald,’ riep ze verhit.

Om de botnaald te kunnen plaatsen, moest Daniëlle in het rechterscheenbeen van het jongetje boren. Gelukkig reageerde hij erop met gekreun. Dat betekende dat zijn hersenen nog functioneerden, maar Daniëlle wist dat ze snel moest zijn.

Ze sloot de botnaald aan en wikkelde steriel gaas over de beenwond. Daarna rolde ze de jongen met behulp van de chauffeur en de assistente op de gele wervelplank. Ze legde twee headblocks om zijn hoofd om hem te fixeren.

‘Op drie,’ riep ze en ze begon te tellen.

De rechercheurs hielpen mee om de plank met de jongen erop de ambulance in te tillen. Daniëlle sprong ernaast, de deuren werden dichtgeslagen en terwijl ze wegreden hoorde ze hoe de chauffeur contact met het ziekenhuis legde en hun verwachte aankomsttijd doorgaf. Terwijl de ambulance het Amsterdamse Bos uit raasde, besepte Daniëlle dat ze pas afstand van deze jongen kon doen wanneer ze hem erdoorheen had gesleept.

3

Toen ze weer in de kleedkamer stond, werd alles helder voor Farah. Alsof ze ontwaakte uit een angstdroom.

Ze had de trainer vragend aangekeken en die had kalm op haar ingesproken.

‘Het is niet jouw schuld, Farah. Ik heb gezien wat er gebeurd is. Het is niet jouw schuld.’

Ze realiseerde zich wat er gebeurd moest zijn. Ze had te veel geïncasseerd. Weliswaar had ze zich tegen de fysieke krachten van de Russin kunnen verdedigen, maar ze had geen verweer gehad tegen een kracht die veel intenser en gevaarlijker was: het was de haat van de Russin geweest die door haar emotionele defensie was gedrongen, en die bij Farah een oncontroleerbare woede had losgemaakt.

Ze wist hoe belangrijk het was om zelfs in de meest onmogelijke situaties haar temperament in toom te houden. Zelfcontrole had haar al een aantal keren het leven gered. Maar uitgerekend vanavond had ze die beheersing verloren.

Het waren maar enkele seconden geweest, maar in die seconden had ze een vrouw misschien wel fataal verwond.

Tijdens gevechten gebeurde het zelden dat ze zich verloor in haar woede. Veel vaker gebeurde dat in de liefde, waar ze een aan-

zienlijk aantal slachtoffers had gemaakt, maar die leefden – al dan niet met een gebroken hart – gewoon verder.

Van de vrouw die vanavond tegenover haar op de mat had gestaan, was dat op dit moment nog niet zeker.

Ze hoorde dat de deur werd geopend. Terwijl het tumult in de gang in volle orkaansterkte binnenwaaide en haar trainer een kort, gefluisterd gesprek met een official had, probeerde Farah de stilte in haar hoofd op te zoeken.

Ze hoorde hoe haar trainer naar haar toe liep met zware passen, hoe hij vlak achter haar stilstond en wachtte totdat ze klaar zou zijn om de afloop te horen. Ze kon hem horen ademen. Tranen liepen tergend traag over haar wangen. *Papa, waar ben je?* Pas toen ze haar eigen ademhaling onder controle had, stond ze op, draaide zich om en zag de berusting in de ogen van haar trainer. Zijn woorden klonken geruststellend: ‘Het valt mee.’

Amper een kwartier later draaide Farah haar zwarte Porsche Carrera behendig de ondergrondse parkeerplaats van het Waterland Medisch Centrum in. Ze zette hem vlak bij de trappen en rende even later omhoog naar de ingang van de spoedeisende hulp.

De receptioniste keek haar met vermoeide ogen aan waaruit alle empathie verdwenen was. Farah vertelde dat ze voor de vrouw kwam die zojuist met twee gebroken ribben en een hersenschudding binnengebracht moest zijn.

‘En u bent?’

‘Degene die dat bij haar heeft gedaan,’ antwoordde Farah.

De vrouw keek haar onthutst aan. Op hetzelfde moment stormde een aantal artsen en verpleegkundigen de hal in. Ze renden langs de receptie en groepeerden zich bij een ambulance die zojuist met loeiende sirene was gearriveerd.

Farah zag hoe een zwaargewond oosters meisje op een brancard werd binnengereden. De kleurrijke lappen die over haar heen lagen, waren stukgeknipte traditionele gewaden. Het meisje was behangen met sieraden en belletjes, die geluid maakten bij elke beweging van de brancard. In de ogenschijnlijke chaos van artsen en verpleegkundigen die over en weer dingen tegen elkaar riepen, lette Farah alleen maar op de ogen van het meisje, waarin ze dood-

angst las. Ze zag hoe haar blauwige lippen langzaam en geluidloos bewogen in een poging een woord te vormen.

Niemand leek het te zien of te horen. En ook al zouden mensen het hebben gehoord, dan nog had niemand het kunnen begrijpen, omdat het gebeurde in een taal die niemand hier sprak. Maar Farah had datzelfde woord vanavond in haar kleedkamer gebruikt. Ze had het niet uitgesproken, maar gedacht.

‘*Padar.*’ Vader.

Ze wurmde zich tussen de traumadeskundigen door en boog zich naar het meisje op de brancard toe. Ze antwoordde haar in het Dari. ‘Rustig maar, lieverd. Hij komt zo.’ De blonde arts in het oranje ambulance-uniform keek verbaasd op.

‘Bent u familie?’

‘Nee, maar ze vroeg om haar vader.’

‘Het is geen zij, het is een jongetje.’ Een jongetje, in deze gewaden, met sieraden en make-up... In een flits begreep Farah waar dit om zou kunnen gaan. Nooit zou het bij haar opgekomen zijn dat deze eeuwenoude traditie uit haar vaderland de kop zou kunnen opsteken in een westers land. Maar het bewijs daarvan lag hier bloedend vóór haar op de brancard.

‘Is er een tolk?’ vroeg Farah.

‘Die wordt gebeld,’ zei de blonde arts die Farah met een armgebaar tegenhield terwijl de jongen de traumakamer in werd gereden.

‘Ik kan tolken!’ riep Farah terwijl ze toekeek hoe de jongen met wervelplank en al werd overgeheveld op de behandeltafel. Tegelijkertijd hoorde ze hoe er op nerveuze toon werd overlegd. Ze begreep dat de arts weigerde de jongen aan de zorg van het traumateam over te laten. Plotseling wenkte ze naar Farah.

‘Vraag hem wie zijn vader is,’ zei ze terwijl ze de kleding van het jongenslichaam begon weg te knippen. Twee verpleegkundigen verwijderden intussen alle sieraden en stopten ze in een doorzichtige plastic zak die onder aan de brancard werd vastgemaakt.

Farah liep op de jongen af. Ze schatte hem zeven, hooguit acht jaar. Ze begon zachtjes in het Dari tegen hem te praten, probeerde hem duidelijk te maken dat hij nu veilig was, dat hij moest volhouden. Dat ze bij hem zou blijven.

Ze reikte voorzichtig naar zijn hand en de jongen greep haar vingers vast.

‘Hoe heet je?’

Hij keek haar verwilderd aan, alsof ze uit een andere wereld kwam.

‘*Namet chist?*’ Wat is je naam? Ze hield haar oor vlak bij zijn mond, maar door de vele, luide commando’s om haar heen kon ze zijn fluisterklanken niet verstaan, laat staan begrijpen.

Ze hoorde dat de blonde arts die de jongen had binnengebracht, nu telefonisch doorgaf dat er een patiënt met ‘spoedklasse één’ door zou komen. Op dat moment kwam een verpleegkundige binnenrennen. ‘De traumatoloog is onderweg,’ riep ze.

‘Ik ga hem opereren,’ zei de arts onverstoorbaar terwijl ze een drain in de borstholte van de jongen aanbracht. Farah ging bijna van haar stokje toen ze het zag. Ze boog zich opnieuw naar de jongen en fluisterde in zijn oor.

‘*Ma Farah astom, to ki hasti?*’ Ik ben Farah, wie ben jij?

Ze zag de tranen over zijn wangen rollen en ze voelde een enorme behoefte om met hem mee te huilen, maar ze wist zich te beheersen en kwam niet verder dan een gefluisterd cliché.

‘Ik ben bij je. Ik ga niet weg.’

‘Weet je al iets meer van hem?’ vroeg de arts.

‘Nog niet. Waar hebben jullie hem eigenlijk gevonden?’

‘In het Amsterdamse Bos. Aangereden. Dader was ervandoor.’ Farah hoorde de woede in het afgemeten antwoord. Meteen daarna richtte de arts zich weer tot de verpleegkundigen. ‘Oké mensen. We hebben een openboekfractuur en een femurfractuur. Waarschijnlijk inwendige bloedingen in de buik en mogelijk ook in het hoofd. De jongen gaat eerst naar de OK. De breuken moeten gestabiliseerd, anders bloedt hij leeg. Daarna gaat hij de CT-scan in. Duidelijk?’

De jongen werd de shockroom uit gereden. Farah liep met hem mee en bleef zijn hand vasthouden. De arts kwam naast haar lopen terwijl de liftdeuren opengingen.

‘Hoe heet jij?’ vroeg ze toen ze in de lift stonden.

‘Farah.’

‘Luister, Farah, je kunt niet mee de OK in.’

‘Was ik ook niet van plan.’

‘Wil je wel je naam en nummer achterlaten?’

‘Ik hou wel contact,’ zei Farah. ‘Naar wie moet ik vragen als ik jou wil hebben?’

‘Naar Daniëlle. Daniëlle Bernson.’

De jongen kreunde. Farah streek met één hand door zijn haar en bleef met de andere zijn hand vasthouden.

‘Zo meteen ga je slapen,’ fluisterde ze. ‘Dan is alle pijn voorbij. En als je wakker wordt, dan ben ik er weer.’

Hij keek haar aan met een dof soort berusting.

De liftdeuren schoven open. Ze liepen verder door een lege gang en stopten bij de deur van OK 12.

‘We zijn er,’ zei Daniëlle.

Farah hield haar hoofd vlak bij dat van de jongen.

‘De dokter gaat je nu verder helpen. Ik wacht hier op je. Goed?’ Even zag ze een lichte wanhoop in zijn ogen opgloeien.

Farah gaf hem een kus op zijn wang en liet langzaam zijn hand los.

‘Dank je wel, Farah,’ zei Daniëlle terwijl ze de jongen naar binnen reed.

Farah hoorde haar nauwelijks. Toen de jongen achter de dichtslaaende deuren was verdwenen, klonk alleen nog het bonken van haar eigen hart, dat op hol was geslagen. Ze liep een aantal keer op en neer door de lege gang. Toen nam ze een besluit.